

РЕШЕНИЕ

№ 2457

гр. София, 13.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 05.03.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ива Кечева

**ЧЛЕНОВЕ: Николай Ангелов
Силвия Житарска**

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **314** по описа за **2021** година докладвано от съдия Ива Кечева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба, подадена от [фирма], ЕИК[ЕИК], чрез адв. В., срещу решение от 04.11.2020 г., постановено от Софийски районен съд, НО, 116 състав по нахд № 5892/2020 г.

С обжалваното решение е изменено наказателно постановление (НП) № 22-006713/27.04.2020 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда” – С., с което на касатора, на основание чл. 415, ал. 1 във вр. с чл. 416, ал. 5 от Кодекса на труда /КТ/, е наложено административно наказание имуществена санкция, в размер на 2000 лева, която е намалена от СРС на 1500 лв.

В касационната жалба се твърди, че решението е неправилно и незаконосъобразно, като постановено в противоречие с материалния закон и при съществени нарушения на процесуалните правила. Касаторът поддържа, че въззивният съд не е обсъдил относимите доказателства, сочещи на допуснати множество нарушения при съставянето на АУАН, които са довели до нарушаване правото на защита на дружеството. Сочи се, че АУАН е съставен в отсъствие на нарушителя, без да са налице законовите предпоставки за това, тъй като управителят на дружество е бил възпрепятстван да се яви на 10.03.2020 г. за съставяне на АУАН, за което е уведомил

компетентните органи. В тази връзка се твърди, че АУАН е съставен в нарушение на чл. 40 от ЗАНН. Сочи се, че неправилно СРС е приел, че не е съществено нарушение на процесуалните правила обстоятелството, че НП е издадено преди връчването на АУАН на нарушителя. Твърди се, че в нарушение на чл. 43 от ЗАНН и чл. 416, ал. 3 от КТ АУАН не е надлежно връчен на дружеството, а СРС не е събрал доказателства и не е изложил мотиви досежно компетентността на издателя на НП. Изложени са доводи за приложение на чл. 415в от КТ или чл. 28 от ЗАНН, поради маловажност на нарушението. Иска се от съда да постанови съдебен акт, с който да отмени решението на СРС и да постанови ново, с което да отмени НП. Претендира се присъждането на направените разноски за двете съдебни инстанции съгласно представен списък.

Ответната страна - Дирекция „Инспекция по труда” – С., чрез процесуалния представител юрк. П., изразява становище за правилност и законосъобразност на обжалваното решение. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Представителят на Софийска градска прокуратура счита, че касационната жалба е неоснователна и недоказана.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211, ал.1 АПК и от надлежна страна.

Разгледана по същество е неоснователна.

Решението на районния съд е допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу наказателното постановление, не са изтекли сроковете по чл. 34 ЗАНН, не е изтекла абсолютна погасителна давност за административнонаказателно преследване. Районният съд е обсъдил приложените по делото писмени и гласни доказателства, въз основа на които е приел следната фактическа обстановка: В периода 12.12.2019г.-30.01.2020г. инспектори при Д“ИТ“- С. извършили проверка по спазване на трудовото законодателство на [фирма], в резултат на която с протокол изх.№ ПР 1940192/30.01.2020г. били дадени предписания по чл. 404, ал.1, т.1 и т. 12 от КТ. Под № 9 било предписано в срок до 21.02.2020г. работодателят да изплати до пълния размер уговореното трудово възнаграждение на В. В. С. за м.септември 2019г., съгласно чл.128, т.2 от КТ. На 30.01.2020г. на касатора била връчена покана по чл.45, ал.1 от АПК с указания за представяне на документи, удостоверяващи, че предписанията са изпълнени, но такива не били предоставени на контролните органи. На 28.02.2020г. на касатора била връчена покана за явяването му в „Д“Т“-С. на 10.03.2020г. за съставяне на акт за установяване на нарушение на трудовото законодателство по чл.415, ал.1 от КТ. Управителят на дружеството уведомил водещия проверката инспектор, че е в отпуск по болест и не е в състояние да се яви на определената дата. Била извършена последваща проверка във връзка с изпълнение на предписанията, дадени с протокол № ПР 1940192/30.01.2020г., като до приключване на проверката на 10.03.2020г. от касатора не били представени платежни документи, удостоверяващи изплащането на пълния размер на уговореното трудово възнаграждение на В. В. С. за м. септември 2019г., за което бил изготвен протокол с изх. № ПР 2003804/10.03.2020г. За така констатираното нарушение на чл. 415, ал.1 от Кодекса на труда, на основание чл.40, ал.2 от ЗАНН, бил съставен АУАН № 22-006713/10.03.2020 г., въз основа на който било издадено обжалваното наказателно постановление.

Законосъобразен е изводът на районния съд, че при съставяне на акта и издаване на

обжалваното наказателно постановление не са допуснати съществени процесуални нарушения, опорочаващи административнонаказателното производство. Както в АУАН, така и в НП е налице конкретно описание на констатираното нарушение и на относимите обстоятелства, при които е било извършено. Налице е съответствие между словесното описание на нарушението и правната му квалификация. Съгласно разпоредбата на чл. 416, ал. 1 от КТ и представената пред СРС заповед № 3-0058/11.02.2014 г. /л.17/, НП е издадено от компетентен орган – директор на Дирекция „Инспекция по труда” – С..

Неоснователно е възражението на касатора за съставяне на АУАН в нарушение на чл. 40, ал. 1 и 2 от ЗАНН. От приетите по делото доказателства се установява, че управителят на дружеството е бил надлежно уведомен за датата на съставяне на АУАН, на която не се е явил лично или чрез упълномощен представител. Установено е, че е уведомил органите на ДИТ за невъзможност да се яви поради отпуск по болест, но не е представил доказателства за това твърдение. Болничният лист е представен едва с жалбата срещу НП пред СРС, поради което следва да се приеме, че са били налице предпоставките по чл. 40, ал. 2 ЗАНН за съставяне на акта в отсъствие на нарушителя. Същевременно, дори и да се приеме, че е допуснато нарушение на посочената разпоредба, то същото не е от категорията на съществените, тъй като не е довело до ограничаване правото на защита на дружеството. Видно от приложеното по делото писмо-известие за доставяне № ЕВ025041434BG /л.16/ актът е бил изпратен с писмо изх. № 20014248/11.03.2020г. на адреса на управление на търговеца и е бил връчен на негов представител на 17.03.2020г. Следователно АУАН е редовно връчен и касаторът е имал възможност да упражни правото си на възражение по чл. 44, ал. 1 ЗАНН.

Въз основа на приетите доказателства СРС е достигнал до правилен извод, че [фирма] е извършило деяние, осъществяващо състава на административно нарушение по чл. 415, ал. 1 от КТ. Установено е по несъмнен начин, че дружеството, в качеството му на работодател, не е изпълнило задължителното предписание, дадено му на основание чл. 404, ал.1, т.1 КТ, с протокол за извършена проверка № ПР 1940192/30.01.2020г., под № 9 и в определения срок не е изплатило до пълния размер уговореното трудово възнаграждение на В. С. за м.септември 2019 г. Касаторът не оспорва установеното нарушение и не излага твърдения за изпълнение на задължителното предписание. Изложените с жалбата срещу НП и с касационната жалба доводи за незаконосъобразно ангажиране на отговорността му, поради допуснати процесуални нарушения, по изложените по-горе в решението мотиви са неоснователни.

Нарушението не е маловажно по смисъла на чл. 415в КТ, който като специална норма спрямо чл. 28 ЗАНН е приложим в административнонаказателните производства по КТ, като в тази насока настоящата инстанция споделя мотивите на въззивния съд, които съгласно чл. 221, ал. 2 АПК не следва да повтаря.

При постановяване на решението СРС не е допуснал нарушения на материалния закон и на процесуалните правила. Не са били ограничени процесуалните права на страните, решението е мотивирано, като съдът е обосновал правните и фактическите си изводи, чрез подробно обсъждане на доказателствата и доводите на страните.

В рамките на наведените касационни основания и при извършената служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК съдът не констатира неправилност и незаконосъобразност на решението на СРС, поради което същото следва да бъде

оставено в сила.

С оглед изхода на спора в полза на Дирекция „Инспекция по труда” – С. следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение, на основание чл. 63, ал. 5 от ЗАНН вр. чл. 37 от Закона за правната помощ вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер от 80 /осемдесет/ лева.

Воден от горното, Административен съд София-град, XVI-ти касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 04.11.2020 г., постановено от Софийски районен съд, НО, 116 състав по нахд № 5892/2020 г.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], да заплати на Дирекция „Инспекция по труда” – С. сума в размер на 80 (осемдесет) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.